

og siger, at Partiet, han repræsenterer, aldeles ikke kan være med til dette. Jeg tror, de fleste har Grund til at spørge: Hvad er der da egentlig sket, eftersom det nu tegner sig saadan? Hvorfor er det ærede Medlem Hr. Drachmanns Haand blevet lammet i Mellemtiden? Har der i Udvalget været vist Uvillie i Forhandlingen om de Synspunkter, han har fremført? Er der afvist Forslag fra ham om Forbedring af Lovforslaget, om Tydeliggørelse af visse Dele af det? Nej, det er der slet ikke, ikke paa noget Punkt. Den ærede konservative Ordfører har overhovedet ikke i Udvalget foreslaaet udformede Ændringer paa noget som helst Punkt. Flertalspartierne har opfordret ham dertil og har sagt til ham, at der vilde blive vist vidtgaende Hensyn til de saglige Ændringer, han vilde foreslaa. Det var ikke muligt at fremkalde saadanne Ændringsforslag. Først mod Slutningen lovede det ærede Medlem at søge forment, hvad han kunde tænke sig som Ændringsforslag, men vi fik dem aldrig. Det resulterede i en Meddelelse — en telefonisk Meddelelse vist — om, at han ikke mente, det nyttede mere at fortsætte Forhandlingerne i Underudvalget.

Men naar det har ligget saadan, at han ved første Behandling siger: Det er en sund Tanke, en Tanke, som af mange Grunde maa forsøges, som man maa medvirke til at føre ud i Praksis, og at han ikke i Udvalget har gjort Forsøg paa paa et eneste Punkt at stille Ændringsforslag til dette Forslag, ja, saa maa man spørge, hvad det da er, der er sket i Mellemtiden. Det vilde være en Fornærmelse mod den ærede Ordfører at antage, at han ikke har ment noget med det, han sagde ved første Behandling, og det hele kan da synes overordentlig gaadefuldt. Jeg vil dog sige, at jeg er ikke vis paa, at det er saa forfærdelig indviklet for dem, der har haft Mulighed for nogenlunde at følge visse Bevægelser under Overfladen i det Par Uger, der er gaaet.

Da dette Forslag forelaa med Tilslutning af Industriraadets Formand og med Tilslutning af andre højt betroede Mænd indenfor Industrien og havde været til Behandling her i Tinget, rejstes der en Modstand fra visse Sider indenfor Industrien. Mægtige Mænd indenfor Industrien — fra enkelte Industrier, saa vidt man kan skønne — mente, at dette her kunde ikke særlig komme dem til gode, og man kan da ikke tænke sig andet end, at det maa være saadan, at disse mægtige Mænd er mødt op hos det ærede Medlem Hr. Drachmann iklædt *Jern og Læder* og har sagt: Det er jo ikke

noget for os, og naar det ærede Medlem Hr. Drachmann saa spagfærdigt har bemærket: Ja, men der er maaske dog nogle andre, der kan hjælpes, saa har de sagt: Blæse være med dem, naar vi ikke kan faa noget, og saa har den ærede konservative Ordfører ikke haft Styrke til blot at se samfundsmæssigt paa dette Forhold. Den største og kapitalstærkeste Del af Industriens Interesser har igen formaaet at bestemme det konservative Folkepartis Politik, og det maa antages at være dette, der har bragt Partiets Ordfører i den ydmygende Stilling, hvori han i Dag staar.

Saa kunde man spørge: Ja, men hvad er da deres Formaal, der nu har formaaet eller maaske vil formaa at hindret dette Lovforslags Gennemførelse? Jeg tror, det er meget hurtigt og let udtrykt. Det staar at læse i de 3 sidste Linier i det konservative Folkepartis Betænkning, i de 3 Linier, hvori det siges: „Mindretallet maa her atter pege paa de fra konservativ Side rejste Krav om midlertidige Krisetoldsatser.“ Her er Kærnen i Modstanden. Det er ikke dette, at Lovforslaget intet kan hjælpe. Industriraadet har jo for kun 2—3 Dage siden erkendt, at dette Lovforslag kan hjælpe paa nogle Omraader. Nej, Kærnen i Modstanden er den Tanke, at kan man fra Industriens Side gennem det konservative Folkeparti hindre enhver anden Form for Hjælp til Industrien, saa maa Rigsdagen til Slut tvinges ind i den Toldpolitik, som Industrien ønsker, og som et mægtigt Flertal af Befolkningen her i Landet er Modstander af. Jeg har tilladt mig at kalde det en industriel Pengeafpresningspolitik overfor Rigsdagen, og jeg tror, at Industrien bør erindre, at Forholdet er et saadant, at det ikke længere blot kommer an paa at bøje den tidligere højtærede Finansministers vege Ryg.

Imidlertid viser Udtalelser i konservative Blade i den sidste Tid, at der ogsaa er en anden Tanke fremme i Partiet, og det er en Tanke, som — jeg tror, det er „Berlingske Tidende“, der siger det — omtrent kan udtrykkes saaledes: Det er den til enhver Tid siddende Regering, der har Ansvar for, hvad der sker paa det økonomiske Omraade og maa tage Ansvar for de ulykkelige Følger, der kommer af Passiviteten. Naar man fra Oppositionspartiernes Side har Magt til at hindre denne Regering i at træde hjælpende til, i at faa sine Forslag paa dette Omraade gennemført, da maa nødvendigvis Regeringen gaa til Vælgerne, det vil sige til Folketingsvælgerne, anden Vej er der ikke.